

actoricesc. Annemary Ziegler, care interpretează alternativ personajele *Mama* și *Mătușa Șoarece*, pare fadă și convențională în rolul mamei, dar foarte bună în cel de-al doilea, unde știe să-și arate perfidia, devine credibilă aproape fără osteneală. De remarcat faptul că știe să „vorbească” prin mimică și gesturi chiar și atunci când dialogul trece în gura celorlalte personaje, ceea ce iarăși nu e puțin lucru.

E greu de înțeles însă jocul altor interpreți, care încearcă, cu greu, să se integreze în ansamblul spectacolului, dar nu reușesc nicidecum, pentru că, de fapt, rolurile nu li se potrivesc. Să fie oare o scăpare a regizorului în ceea ce privește distribuția? Căci interpreții rolurilor principale se contopesc cu personajele lor, în schimb, ceilalți lasă mult de dorit. *Prințul Spiridușilor*, de exemplu, jucat (în sensul propriu, nu teatral) de Emanuel Ionescu, actor tânăr și frumos, dar care, în afara acestor calități cu care l-a înzestrat mama-natură, actoria pare să nu fi lăsat în el prea multe urme; *Rândunica* (Mihaela Coveșeanu), din păcate, nu reușește să întruchipeze zborul, înaltul, necunoscutul, dorința de evadare, caracteristice personajului, pentru că aspectul fizic al actriței nu întrunește calitățile necesare în acest sens. Cred că în alte roluri, care i-ar fi pe potrivă, actrița ar fi mult mai convingătoare. Și am putea enumera multe scăpări de acest gen. Din păcate, un rol care nu-i este potrivit îi face interpretului mai mult rău decât bine. Se știe însă că puțini actori renunță să joace un rol, chiar dacă acesta intră în discordanță cu aptitudinile și fizicul său.

Muzica lui Jolt Kerestely ajută la crearea atmosferei spectacolului, mai ales că o parte însemnată a poveștii este însoțită sonor. Sunt, totuși, unele momente în care stridența deranjează. Scenografia e simplă, iar cele câteva elemente de decor sunt vădit uzate. Și totuși, copiii au nevoie de teatru, indiferent de problemele materiale cu care se confruntă acesta. Aici, ei își cultivă gustul pentru frumos. Și ar fi păcat să nu le oferim această șansă.

Teatrul Excelsior – Degetica de Aurel Mitran, după H.C.Andersen. Regia: Victor Radovici. Scenografia: Ștefan Părvulescu. Muzica: Jolt Kerestely. Coregrafia: Ion Tugearu. Distribuția: Corina Dragomir, Ciprian Cojnel, Annemary Ziegler, Veronica Popescu Neagu, Stelian Milu, Marian Rădulescu, Emanuel Ionescu, Bogdan Niță, Mihaela Coveșeanu.

Constantin PARASCHIVESCU

O promoție înzestrată

O invitație la Casandra în decembrie mi s-a părut prematură. Știam că producțiile studenților se prezintă primăvara sau spre sfârșitul anului de învățământ. De aceea, m-a mirat invitația de a vedea câteva înainte de Crăciun și m-am dus oarecum concesiv, socotind că s-au grăbit cei ce le-au programat mai devreme. Nici vorbă – am văzut trei spectacole încheiate, interpretate cu reală expresivitate și relief de tineri care vor absolvi în 2005. Adică, anul IV actorie, coordonat de prof. univ. Gelu Colceag, serie aflată la debut cu aceste montări în fața publicului.

Una dintre ele, *O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale, a figurat și în programul „Ușilor deschise” din aprilie 2004, ca atelier, cu două distribuții. Acum, spectacolul în întregime se desfășoară într-un ritm alert, nervos, cu haz autentic,

cel puțin în distribuția a l-a pe care am văzut-o. Presupun că pentru îndrumători (lector univ. Marian Gâlea, cadru didactic asociat Ioan Ionescu) cunoscuta comedie a constituit temă de studiu spre crearea unor tipuri motivate verosimil, într-o ambianță cât mai apropiată de epoca evocată, dar cu nervul și în ritmul contemporan, iute în gând și-n faptă. Vedem, astfel, familiarele personaje în costumele știute – uniforme de gărzi civice, rochiile lungi – și ne distrăm cu câtă patimă intră în joc, într-o intrigă ce parcă și pe ele le amuză, dar o iau în serios, o trăiesc și la o adică sunt dispuse s-o și explice cu creta pe o tablă improvizată, ca o lecție, cum face Rică Venturiano aici cu monologul despre „peripețiunile” sale pe schele. Iese din timpul acțiunii, desigur, dar are hazul irezistibil al detașării de joc și de personaj, pentru a sugera mai bine riscul îndrăgostitului într-o lume de mahala. N-ar fi indicate departajări, dar aș menționa totuși agerimea unor figuri considerate îndeobște mai palid conturate, Veta și Nae Ipingescu; Lulia Lumânare disimulează infidelitatea conjugală și e febrilă în relația cu Chiriac; Mihai Bendeac are în ochi o lumină șireată care spune multe și fără replici, sau cu banalul „rezon”.

Presupun că și pentru *Românțioșii* de Edmond Rostand a existat o temă de studiu, legată poate de valorificarea în spiritul viu al *commediei dell'arte* a spectacolului modern. Ritmul și hazul vechilor histrioni în schițarea unor situații anacronice și istețimea rezolvării lor în spiritul sănătoasei armonii sunt redede de actualii aspiranți la grațiile Thaliei cu farmec și savoare – păpușă cochetă și aprigă Andreea Samson (*Sylveta*), un Romeo bătaios și ridicol romantic Bogdan Cotlet (*Percinel*), doi bătrâni năzuroși, dar cumsecade, Pavel Bârsan (*Bergamin*), Aurel Sandu (*Pasquinot*), un „meneur de jeu” cu aptitudini de iluzionist Radu Micu (*Straforel*). Spectacolul regizat de Vlad Massaci, cel care a montat piesa cu ani în urmă și la Piatra Neamț, cu inspirație și haz atunci și acum. Mai concis, evident, și cu o irezistibilă fantezie parodică în scena răpirii fetei și biruirii asistenților lui Straforel de către „vajnicul”, în ghilimele, îndrăgostit.

Al treilea spectacol e de factură dramatică, sondează psihologii și destine frânte, mărginașe în plan social și etic, *Stele în lumina dimineții* de Aleksandr Galin (realizat de profesorul Colceag și prof. asociat Mihaela Sârbu). Atmosfera veridică, joc de nuanțe, pe stări sufletești, relații bine conturate, sensibilitate și emoție. Raluca Tudorache (care ne-a făcut să râdem de precipitarea Ziței în chestia de amor cu monșerul ei de la Union, cu o seară înainte) e aici moderna Laura, izolată la marginea urbei civilizate, alături de alte făpturi vulnerabile și nefericite, atentă la reacții, înțelegătoare, generoasă. Un personaj complex, ca și Maria, severă și aspră în aparență, dar de o neașteptată duioșie și tristețe în interpretarea loanei Barbu, ca și Andreea Grămoșteanu (*Valentina*), Alexandru Balint (*Aleksandr*), Ana Maria Macovei (*Anna*), portrete precis conturate. Mai sunt, poate, ezitări și momente indecise, cu rarefieri de intensitate, firești la frăgezimea vârstelor.

Clasă deosebit de înzestrată, cu reale resurse în comedie și dramă, în relieful unor sugestii, idei, cu poftă de joc și omogenitate. O promoție de promițătoare perspective... de nu s-ar risipi!

Din cauza abundenței de premiere, nu am mai putut publica în acest număr un modul despre ultimele creații pe scena Teatrului de Comedie, cărora vroiam să le acordăm un spațiu mai amplu. Rămânem datori până la apariția noastră viitoare cu cronicile la premierele acestei instituții teatrale în plină evoluție. (Nota red.)